

PERŽVALGA.

Lietuvių Susivaziavimo Vilniuje nutarimai buvo atspaudinti legališkoj lietuvių spaudoj, ir valdžia, rodos, nieko nenubaudė už tai. Vienok už patalpinimą rusų dienraštyje „Novosti“ tiktai atskaitos apie lietuvių Susivaziavimą, to dienraščio redaktorius Notovič liko įmestas į tvirtinę vieniams metams. Žinoma, yra ir kiti prasizengimai, bet susivaziavimas stovi pirmoj eilėj, taigi svarbiausias. Ir teip: kaltina Not. už atspaudinimą dienraštyje „N.“ 1) atskaitos apie lietuvių susivaziavimą Vilniaus mieste, 2) darbininkų atstovų patarinės (tarybos?) rezoliucijos, 3) 2-ojo urupskinio kazokų pulko apreiškimo, 4) straipsnių „Numalšinimo terroras“ ir kitų straipsnių su „prasizengiančių“ turiniu. — Teip buvo kovo mėnesij, ir dabar, kasa cijinį skundą senatui atmetus, Notovič turi atlikti bausmę.

— Chicagos 4-ta kuopa L. S. P. A. „Kovos“ N.22 page dauja: „kur dingę pinigai su aukauti siuntimui delegato į internacjonališką socialistų kongresą Niderlanduose?“

Tai-gi pranešame, kad minėti pinigai (tik susirinkusieji ant mūsų rankų: čia nereikia priskaitytų, ką buvo suplaukę į kitas redakcijas) — \$206.98. jau pora mėnesių kaip nusiųsti L.S.D.Part., pagal norą didelės daugumos balsuotojų, kas savo laike buvo garsinta „V. L.“. Minėta suma yra pakvituota „Darb. Balso“ N3, š. m.; be to, nuo Revoliucijos Rėmimo Komiteto gavome pora savaitėjų atgal kvitą po N52 iš Balandžio 9 dienos.

— Bellshill'io apielinkėje, Skotijoje, „Lanakshire Mainierių County Unijos“ komitetas išleido lietuviškoje kalboje atsisaukimą „Draugai Darbininkai“, kame ragina rašytis prie unijos „ant numazintos įstoji-mo mokesties, po 2 šil. 6 pen.

per dvi savaiti (nedėlias), t. y. pradėdant nuo Gegužės (May) 19 dienos iki Birželio (June) 2 dienos“. Tikslas organizavimosi, tai iškovojuimas dides nės mokesties ir „apsigynimas savęs nuo visokių skriaudikų: užveždėtojų (manager) ir gafferų“. („Laikas“).

— „L. Uk.“ pataiso klaidą, kad Kalvarijos kalėjime pasimirė kovo 29 neKasakaitis, o tik Vincas Janauckas iš Sasnavos. Pereitam „V. L.“ num. korespondencijoj teipgi yra minėtas gandas bukKasakaitis pasimiręs kalėjime. Tai-gi tas gandas neteisingas.

Minėtasis Janauckas liko pašautas miškasargio Šiugzdos, šnipo, kurį jis su draugais vieną kart buvo užkropęs su tikslu nugalabinti kaipo judošių. Apie laidotuves V. Jan. jau buvo minėta; jos įdomios tuom, kad kaliniai net tris kartus siuntė telegramus pas gubernatorių, iki gavo ldidimą palydėti velionį ant kapinių. Lydėjo 12 kalinių, kurie buvo družai apsiausti kareivių.

Isz Lietuvos.

Pilviškiai, Senapilės pav. Apsigyvenusieji mūsų miestelyje žemsargiai vėla pradėjo kęsti senobinę rolę. Balandžio 28 d. atsitrenkė į Jurkšų sodžių pas Jankaucką (Pilviškių valsčiaus). Ištolo dar ėjo pamažu, bet priėjus arčiaus triobų pradėjo bėgti, kaip pasiutę šunias, užmušėjų vejami. Atbėgę ant kiemo su iškartais liežuviais ir su iššokusiomis akimis, puolė, prie Jankaucko sunaus — Vaciaus. Firmiausiai klausė jo vardo, paskui kur brolis Jonas? Šis pasakė, kad miega, tada puolėsi prie Jono gulyklos ir prisikėlė, nžpuolė, kad atiduotų ginklus; grasino areštavimu, bausme, bet šis sakėsi neturįs. Tada perkratė visas triobas ir nauiškius, bet nieko neradė, Joną paliko namie, ir išdobilino

sau po šimtą velnių... Tą pačią dieną nusivilko pas Mati-jošaitį į Pinčiškės sodžių; reikalauvo ginklų, bet ir čia nieko negavę išėjo. Nuo ten nusitrenkė pas Paprudžių Juozą Jančaitį ir-gi reikalaudami ginklų ir grasdami apkaltinimu už drąskymą gelžkelio 22 d. sausio š. m., bet tas viskas nusibaigė tik areštavimo bauginimu. Tada iškėlė savo kačergas (dabar žemsargiai apginkluoti pas mus su kareiviškoms šaudyklėms) nuragožavo į Tarakiškę pas Navickį, norėdami suimti Kazį Navickutį, buk tai už dalyvavimą draskyme Pilviškių raštines.

Bet Kazys, pasidėkavojant savo mitrumui, išspruko vauagams iš rankų ir patigavo bėgti. Žemsargiai, matydami, kad nepavys pradėjo šaudyti iš revolverių šaukdami: „sustok, busi peršautas!“, bet Kazys nesustojo ir jie paleidę apie 10 šuvių pakulniui ir nė vienu nepataikę, sugrižo miestelinieko nepėšę: mat nors ir gudrus šunias, bet vis kartais ir jie turi tuščiais nagais pasilikti!

Balandžio 30 d. vėla atsivilko visi trys (2 žemsargiai ir vyresnysis Pacenko) į Paprudžius pas Juozą Senkų. Pirmausiai padarė smarkę kratą: išgriodsė visus kampelius, palėpias, plyšius, lovas, drapanų kišenių manydami rasti ką nors „nelegalik“. Radę kokį popiergalį, visi trys sukisę nosis tēmijo, ar čia tik ne „maištininkų“ raštai. Vienok sau naudingo, o Juozui paojingo nieko neužtiko. Tada varu reikalavo atnešti ginklus, bet Juozas ginklų neturėjo, tai nė neatnešė.

1-mą gegužės Pilviškiuose suareštavo Kazimierą Gilaitį, Gudelių sodžiaus, Paazerių vals., Vilkav. pav. Mat Kaz. nedirbdamas 1-mą Gegužės atsilankė Pilviškiuose ir turbut per parodymą šnipo pas jį tapo padaryta krata, rado Brauningo revolverį. Suareš-

tavo ant vietos ir per Senapilę išgabeno Kalvarijos kalėjiman. Dabar Pilviškiuose yra 5 žemsargiai, iš kurių 2 lietuviai, bet ir tie per dėm persigėrę maskolišku raugu. Nedėlioj per šv. Jurgio atlaidus (29 d. Balandžio) atsibastė Pilviškiuosna apie dešimtis caro „bašibužukų“, kurie, apmušę kelis nekaltus žmones, išsitrenkė vėla. — Išdegė Pilviškių miestelio kokia ketvirta dalis, sudegė didžiausios krautuvės ir monopolius. Nuostoliai — dideli. *Paviškių Juozas.*

Iš Suvalkų gubernijos. (Laiškas į South Boston, Mass., rašytas gegužės 3 d.)

Miela sesele Mariute. Sveikinu tave ir visas giminėles, gyvenančius laimingai laisvoje Amerikos šalelėj ir pranešu žinias iš Lietuvos — vargdienių šalelės.

Miela sesele. Nuliudus visa mūsų šalelė, ašaromis paplukus. Nes kiti broliai Lietuvoj, kur labai jiems rūpėjo Lietuvos labas, tai dar (dabar) labiausiai šaltį ir badą kenčia. Yra brolių daugel, kur jau savo galvas už tėvynę paguldė. Nežiurint ant jų kaltės, laiko po 3 mėnesių kalėjimuos; ten sėdi ir kaltų. Iš viso Kalvarijos kalėjime sėdi 260 politiškių prāsikaltėlių, vadinant socialistų, ne vagių. Bet iš jų kazi ar rasi vieną ar du socialistu. Tai nežiuri ant kaltės. Kas tik liežuvį pakiša, tuojaus ima į kalėjimą sodina. Kad but gana to. Kazokai, skraiduoliai dragunai nagaikom kapoja be milaširdystės; kitą kad su-daužo, tai ir smertį regi.

Pereitą vasarą pradėjo streikuoti dvarų darbinukai. Šiek-tiek laimėjo, bet ant šų metų teip vėl pasiliko mažai algos.

Bet neatsiliko ir Naumiesčio parapijos sodiečiai — darbininkai ir darbininkės ir piemenukai: — bėgo į giraitę pas socialistus mokytis, ką daryti. O streikavo šie kaimai: Slibinai, Šukleliai ir Lauckaimis.

Tę buvo šviesiausi darbininkai. Ir tuojau tę atkeliavo 200 kazokų. Tie nemielašindingai apsiėjo ir tuo pasklido po visą šalį — Pilviškiuos, Rudoj, Sakiuos, Vilkaviškyj, Bartininkuos, Gražiškiuos, Pajavonyj ir Virbalyj; atsigrudo kareivių ir atsigabeno vieną ar motą ir darė kratas, kazi ko jieškojo, — revolverių, bombų ir kitų ginklų. Bet nieko neradę, tik pavogę lašinių, kumpių, skilandzių ir dešrų — mat ko jieškojo. Tai teip ir visur to jieškojo. Radę pinigų, ar aukso ziedus — ir tuos nepalikio. O jeigu kas priešinosi, tą smertinau sukulė ir į kalėjimą nugabeno. Tai teip ir po visą Lietuvą tas atsiduvo. Padarė daug nuostolio. Beto, da jeigu kas smarkiai pasipriešino, tai atėjo ir armotoms sušaudė tą namą arba miestelį.

Teip pereitą rudenį pradėjo daryti — mušti monopolius, kanceliarijas, kaip sakant — emė viskas augštytyn verstitis. Pradėjo buntavotis kareiviai. Pradėjo drebeti caras ir jo visi kraugeriai. Bet tuo caras iš baimės davė manifesta, laisves. Kareiviams padidino algą, maistą pagerino ir drabužius ir iš-naujo prisaukdino. Kaip juos iš-naujo prisaukdino, tai jie išsigandę pradėjo vėl pildyti caro prisakymus, pradėjo šauti žmones, ba pirmiau jie nešovė, kaip buvo susipratę.

Tai po tam buvo tos kratos, revizijos. Ir buvo matyti daug socialistų. Po manifestui pradėjo jie atvirai mėtyti proklamacijas — tai popieras prieš valdžią, atsšaukimus; pradėjo sakyti prakalbas, šaukė: šalin bauri caro vergija, tegyvuoja Lietuvos Socijaldemokratų Partija, tegyvuoja laisvė ir gerovė žmonių, meilė artimo ir viso labo metas. Norėjo visą caro valdžią versti šalin.

— * —

O dabar apie *Socialistus*. Socialistų priviso gana daug.

Bet ant vardo socialistų ėjo daug vagių, razbaininkų ir visokių plėšikų. Tie daug šlektos (blogo) padarė. Pradėjo valkiotis po sodžius, baudami pinigų ir gązdino revolveriu nušausią, kad neduosi. O tikri socialistai kaip ėjo prašydami pinigų, tai jeigu katras davė, tai tam gražiai padėkavojo ir davė kortelę, kad jeigu ateis kiti, tai parodysite, tai neprasys. O jeigu kas davė 2 ar 3 kap. — ir emė ir dėkavojo, ba žino — mažu kas neturi nė tiek. O jeigu kas nieko nedavė, tai ir nieko nesakė. Bet žmonės durni, neišmanydami, kas jie bijojo jų. Žinoma reik bijoti, bet ne tikrų social., tik vagių. O tikri socialistai nedarė jokio šlekto, tik gero. Jie reikalavo lygybės, laisvės, gerovės, brolystės ir meilės artymo.

O žinoma, mūs geri kunigeliai, ponai ir caro tarnai nenorėjo lygybės su vargdieniais. Tai jie (ponai, caro tarnai?) liepė kunigams, kad keiktų išsakyti tuos socialistus. Tai jie teip ir darė. Sakė, kad jie vedą iš tikėjimo ir einą prieš Dievą, prieš prisakymus jo. Bet jie neina prieš Dievą, einą tik prieš carą ir jo gaują, šeimyną ir prieš buržuaziją. O tikėjimą gali geriau mylėti, gali geriausia Dievą mylėti ir geriausiai socialistu buti.

O tos kratos, tie suėmimai, tie žmonių šaudymai buvo prieš manifesta, o po manifestui da smarkiau pradėjo šaudyti ir suimti. Po tam melagingam manifestui prakeiktam suėmė daugybę žmonių, suvarė į kalėjimus. Tai (caras) duoda ir vėl atima.

Mylima sesele, negaliu viską aprašyti; kas po visą Rusiją darėsi — plaukai ant galvos stoja. Apie tai kitą kart parašysiu.

(„V-bel“ prisiuntė O. B-tė).

Revoliucijos linkni.

Kartas nuo karto amerikiečių-lietuvių laikraštijoj tenka pastebėti straipsnius, užmetančius socialistams, buk šie kurstą lietuvius į „brolišką kovą“. Ypačiai prasidėjus revolucijai — kokių mės nuomonių nema tème? Tas butų nieko, jeigu publicistai, žiurdami kritiškai akim į Lietuvos politiskąjį judėjimą, priverstų argumentus ir faktiškai toleruotų tą dalyką. Bet kartais atsitinka, kad rodos norima tik tai užmesti juoda plėmą ant Lietuvos revolucijonierių. Nekalbu aš čia apie klierikalus, kurie dabar atsižymi savo „graziais darbais“, bet kad ir pirmievių tarpe yra didelis nevienodumas.

„Lietuvos“ N.17 tula „Žmona“ „susigriaudino“ perskaičiusi socialdemokratų atšaukimą iš kalėjimo. Sako, kad visame atšaukime esąs tik tai keistas ir kad socialdemokratai neragina prie vienybės, o tik tai kurstą samdininkus prieš ukininkus. Bernas, pagal Žmonos saprotavimą, turįs „liuosėsnį“ gyvenimą už ukininką... Bernas galįs nors liuosai vieta iš vietos persikeldinėti... — Ant šito klausimo apsistosime valandėlę.

Kad yra Lietuvoje ukininkų paskendusiu varge — tą žinome. Tokių ukininkų tarpe, turinčių po mažą gabalėlį žemės, daugelis ir samdininkų nesamdo, nes neturi už ką. Prieg tam mažai pas juos yra darbo ir jie (neturtingi ukin.) apsirupina apie ukio reikalus savomis spėkomis. Toki ukininkai mažai kuom skiriasi nuo paprastų proletarijų. Ir prieš tokius socialdemokratai nekovoja. Bet kodėl Žmona užtyli apie tuos ukininkus kurie stovi artimais dvarininkų? Ar ir jų gyvenimas yra blogesnis už samdininkų? Jeigu teip, tai galėtų pasimainyti?

Aš misliju, kad Žmona vargu surastų tarpe turtingųjų ukininkų tokį, kuris norėtų mainytis su samdininku „laisvėmis“.

Toliaus. Užmeta Žmona socialdemokratams, kad šie nori priversti visus tik tai žemė knisti ir daugiau nieko. Išrodo teip, kad soc-dem. nori panaikinti mokslą, dailą, profesiją, visokius išradimus ir tt. — vien tik įsimyleję žemės knisimą. Bet tai tik saldus, išsvajotas nedamiegojusio sapnas.

Rodija Žmona socialdemokratams ne keišto mokintis, o tik tai sutverti pamatą pagerinimui savo buvio. Josios supratime to negalima atsiekti, nes esą, vienas kitam už gerkles kabinamės... .

Užsimiršo Žmona pasakyti, kad pamatas, ant kurio remiasi socialdemokratai, yra gana tvirtas ir prieinamas visiems nuskriaustiems. O jeigu Žmona turi geresų, tai kodėl neparodo? Kam laikosi tik tai savo žinioj? Privedimas, kad socialdemokratams yra per daug pabrėžimas savo programoje politiskos ir ekonomiskos karės, mano nuomone, yra neteisingas. Galima prirodyti faktus ir iš dabartinės Lietuvoje bei Maskolijoje revolucijos, kurioje socialdemokratai, kaipo tikri revolucijonieriai, atsižymi kuodaugiau. Ten politiski ir ekonomiski klausimai yra keliami vienas po kitam. Tai liudija streikai ir eilės priešvaldiškų demonstracijų.

Pripazįstu Žmonai, kad išvesti carizmą yra pirmiausias mūsų reikalas. Tik nesutinku su paskutiniu žodžiu to sakinio. Šauksmas, kad „visi“ galime eiti iš vien — „kas tik lietuvis“ — yra svajonė. Kas ką jie lietuviai. Šiandien iš lietuvių daugelį rasime tokių, kurie yra priešingi revolucijai. O jeigu kurie ir nepriešingi, tačiau ne visų vienodi siekiai, ne visi eina prie to pat

tikslo ir visiems susitaikinti negalima. Kovoti su caru ir neatsižūrėti į užpakalį, kaip Žmona rodija, būtų nepraktiškai. Rodyčiau Žmonai pasiskaityti Didžiosios Lietuvos laikraščius, o tada pamatys, ar galima suvienyti visos tautos pajėgas į kruvą, ar ne. Ten siaučia dabar visokios spalvos „kovotojai“: vieni denunciuoja, kiti judošiauja, šnipinėja ir tt. Ir pati Žmona patvirtina, kad tame reakcijos abaze, yra daugiausia lietuviai.... O ką galima pasakyti apie turtinguosius, dvarininkus? Rods, kai—kurie pasitiki ir ant dvarininkų. „Liet. Dem. Partija“ kelia bajoriją, vietoj ją visai užmigdyti, šaukiasi į pagelbą Lietuvos apšvietimo reikale*). Tuščias tai darbas. Jeigu „pagelbės“, tai tikrai žinomam mums keliu.... padės persekioti neapkenčiamus jiems (nesakau demokratams, dvarininkams!) socialdemokratams....

Žmona pyksta ant socialisčių, buk jie išsivadą patrijotizmo ir tą, sako, daro tik „nesubrendėliai“. Internacinionalo keliu, josios manyme, nieko negalima atsiekti. Kodėl? Pažiūrėkim į tą dalyką arčiaus. Pirmiausia turime atsiminti, kad socializmo principas, tai — internacinionalas. Darbininkai, kokiai jie nebuk tautai priklausytų, privalo eiti išvien. Tik susipratę ir susivieniję viso pasaulio rankpelniai atsieks savo tikslą, išnaikys skriaudas. Ir lietuviai socialistai tą klausimą supranta ir darbininkų susipratimo dėlei, savo raštuose tai skelbia. Bet tai dar tas nereiškia, kad socialdem. turėtų išsivadėti savo tautos ir kalbos.

Patvirtinu tą faktą, kad socialistai nėra apsvaigę patrijotizme, kaip kad daugelis iš mūsų tautiečių, kuriems viskas

grazu, malonu, bile tik lietuviška. Socialdemokratams remiasi ant darbininkų, juose mato spēką atsiekimui savo mierių. Proletarijai, kaip pajungta darbo luoma, yra visų išnaudojama, reikalauja pirmiausia pagerinimo. Ir pamant vienos luomos reikalus, t. y. darbininkų, negalima nekliudyti kitos, t. y. turtingųjų — nors jie būtų ir tos pačios tautos žmonės. Tegul šaukia patrijotiški (geriaus buržuaziški) gaivalai: „kam kovojate prieš lietuvius“—socialistams vistiek. Mūsų buržuazų „lietuvystė“ neprašalys vargdienių alkio. Vargdieniai pirmiau prašo duonos, o paskui kalbėk jiems apie „lietuvystę“.

Tuomi nesakau, kad darbininkuose būtų išgesusi meilė savo krašto, savo tautos. Ne. Kiekvienam yra maloni prigimta šalis, nė vienas svetur nerimsta. Bet atsiminkime, kad pilvo reikalai užgesina tėvynės meilę. Mano nuomone, kad ant pirmos vietos prideri statyti ekonomiškąjį klausimą — šiandien! Patrijotizmas pats per save atgis — neišnyks!

Nemislykim, kad su šiaja revoliucija pasibaigs viskas, visi atsieks savo mierius ir visi bus laimingi. O, ne. Toli dar galas. Ir jeigu kapitalas dar miega Lietuvoje, tai jis pabus ir darbininkai iš jo ne ištruks. Todėl reikia, kad darbininkai iš-anksto prisių rengtų, kaip sutikti kapitalą.

Žmona ir kiti sako, kad mes turime daug darbo atlikti, bet ne su partijų reikalais. Ar taip? Jeigu mes rupinamės partijų reikalais, tai rupinamės reikalais tų žmonių, kurie prie tų partijų priklauso — lygiai ir tų ant kurių tos partijos remiasi. Čia reikalas ne privatiškas. Luoma arba klasa jungiasi į partijas ir kovoja už savo reikalus. Ir toji kova tol neišnyks, kol žmonija bus padalinta į luomas, į klases,

kol bus išnaudotojai ir išnaudojamieji.

Užtrukau aš su savo nuomone ir už tai gal užsipelnysiu nuo Žmonos „nesubrendėlio“ vardą. Bet kad koku darosi klausant iš šalies „subrendėlių“ tauškalus, ypač dabar, verdant Lietuvoje revoliucijai, — kur—kas buvęs kur—nebuvęs griebia visokia sąslavas ir meta ant socialdemokratų, rodo į juos pirštu ir šaukia, kam keliate keištą, kam stumiate žmones į „brolišką“ kovą.... „Broliška“ kova užsibaigs tada, kada nebus priešasčių tai kovai, kada išnyks tinginiai ir dykaduoniai, kada užgydės tikra brolystė, meilė ir lygybė. Todėl į kovą už socializmo tvarką ant žemės!

Škotijoje, 18 V. -06.

J. Čerkevyčius.

Dėlei Gorki'o incidento.

Garsus rusų rašėjas ir revoliucionierius Maksim Gorkij, atvažiavęs į Ameriką, padarė didelį, žinomą trukšmą. Amerikos buržujai New Yorke buvo besirengę jį priimti iškilmingai, bet paskui jam net hoteliuos neduota vietos. Vis tai buk delto, kad Gorkij atvažiavęs su svetima pačia, — nemorališkas... Ar šiaip, ar taip, — vienok įstabu, kodėl New Yorke „draugija“ taip umai permainė savo nuomonę apie atvažiuojantį viso civilizuoto svieto žinomą rašytoją? Net Mark Twain, ir gi nemažai garsus rašytojas, atsisakė priimti savo profesijos draugą.

Balandžio 16 d. buvo telegramas iš Peterburgo sekančio turinio — tilpęs, rodos ne visuose Amerikos laikraščiuose:

Priėmimas rusų rašėjo Maksimo Gorkio, Amerikoje, labai parupo biurokratiškoms sferoms Peterburgo. Viens iš rusų didžiunų taip apie tai sprendžia:

„Klausydami Gorkio Ame-

rikos žmones privalo suprast, kad jis nėra liberalu, nė reformatorium, o tik revoliucionierium. Ką jis kalba apie Rusiją, daug tame teisybės, bet reikia suprast, kad jam nerūpi reformos, bet pervarta. — Ponia Andriejeva, kuri su juo draugauja, nėra jo pati. Ji ir revoliucionierė ir tulas Morozov, milijonierius Maskvos pirklys davė jai \$1,500,000 revoliucijos reikalams. Valdžiai apie tai dasižinojus perretais metais, Morozovas turėjo į 24 valandas apleist Rusiją. Išbėgo jis į Paryžių, kur padarė savžudystę“.

Taigi ar šitas telegramas taip umu laiku pervertė amerikonių nuomonę? Išdalies — taip. Bet ir tai, — neabejojau, — tik buvo proga priekabe, o ne priezastis. Bijo kaip revoliucionieriaus ir socialisto, o kabinosi kaip prie nedorėlio. Tai paprasta visų buržujų — doriškų ištrandijelių liogika, girdima ir mūsų lietuvių laikraštijoje — ypač kuniginėj: „socialistai pasi leidėliai, ištvirkėliai, bedieviai, plėšikai“.... Amerikos buržujai civilizutesni už musiškius, prieš revoliucionierių ir socialistą stačiai negali stot, nes viena, tiesos neleidžia (tiesos leidžia tik anachistus persekioti), antra — nė šiaip, nė taip išrodytų — bijoti svetimos šalies revoliucionieriaus Amerikos visuomenei neprisieina, o ją (visuomenę) reikia buržujams kaip nors patraukti po savo pusei, norint atsiekti savo tikslą. Tam užteko apskelbti nedorėliu — viešai gyvenančiu su svetima pačia, be šliubo! Čia buržujai manė užduoti didelį smugį ne tik vienam Gorkiui, bet ir visiems socialistams, ypač šiai šaliai grėsiantiems. Delto tai reporteriai emė kvosti ką socialistai pasakys, kad jų draugai, o toki pasileidę...

Žinomas socialistas Victor L. Berger, Milwaukee, Wis.,

*Skaityk „Varpo“ Nr. 11 ir 12 05 „Žodėlis į Lietuvos Dvarininkus“

klaustas apie tai, teip pasakęs (kaip reporterio perduota): „Visas tas incidentas nieko bendro neturi su Gorkio socializmu. Nes socializmas visai neužiima morališkumu, kaip teologija neužiima su aritmetika“.

Toliaus Bergeris kalba, kad šliubas, — kokioj nors formoj — yra būtinais reikalingas. Butų didžiausias pavojus, jeigu moterystė būtų be jokios tvarkos, jeigu vyriškis ir moteriškė pagal savo upą sueitų ir vėl pasimestų, kaip tik tai kas panori. Tai būtų — anot Bergerio — prazutis ypatingai moterims, kadangi kiekvienas vyriškis turi Brigham'ą Young'ą, — gali kasdien vieną pamesti, kitą vesti. „Net toks „šventas vyras“ kaip Dowie negali augščiau nuo to pasikelti“.

Bet iš kitos pusės, sako Berger, jeigu poroje vieši nesutikimas tai šliubas yra neapribotu blogumu jiems abiem ir vaikams, jei jų yra. „Tokiam atsitikime, dėl bendro labo ir labo vaikų, pora turi turėti persiskyrimo laisvę.“

Bergeris tuokart da nežinojo, ar Gorkij persiskyręs su pačia, sutinkant ant to ir šiai paskutinei, ar pats ją apleidęs. Jeigu būtų palikęs pačią su vaikais, ir tai be jokio medegiško apurpinimo, tai „ir aš bučia vienu iš pirmutinių, kurie jį pasmerkė už tai“.

„Kolei Naujorkiečiai nežino to dalyko, — o nežino lygiai kaip ir aš, — sako Ber., — skandalas New Yorke yra pramanytas, ir ypatingai New Yorke draugija neturi nė mažiausios priežasties piktintis. Mano pažįstami milijonieriai iš New Yorke sakė man, kad vidutiniškas vyriškis iš teip vadinamos geriausios draugijos New Yorke turi ant syk šešias, septynias pačias, o vidutiniška pati — šešis, septynis vyrus. Tai teip yra ištikrųjų, bet ne pagal tiesas“.

„Taigi matome, kad palaidumas moterystės ryšių anaipol nėra socialistų prerogatyva. Vidutiniškas socialistas džiaugiasi, kad gali užlaikyti vieną pačią, ir paprastai jam visai užtenka vienos pačios“.

Taigi matome, kokia buržuazijos — „geriausios draugijos“ dera ir kaip ji ją supranta: slapčia galima viską daryti, bet jei kas viešai tave apskelbs, parodydams tavo slapčius darbus, tai jau busi nedoras ir tie darbai nedori!

Gorkij tapo apskelbtas, kaip augščiau matėm, to maskoliškojo biurokrato, tad New Yorke aristokratai ir pasinaudojo. Vienok ir išiaiškinus, kad Gorkij ir Andrejeva yra legališkai susituokiję, da iki šiai dienai Gorkij nenori įsileisti didžturčiai į savo sales laikyti prakalbas. Teip atsitiko Bostone. Didžturčiai jau kiti nieko neišrasdami ant Gorkio, tylėdami daro savo. Tik jų kunigai dar aiškina — negalime, esą, priimti į savo draugiją nedorai gyvenantį žmogų ir jo prakalbų klausyti! Bostono „Keleivis“ aiškina, kad didžturčiai nedavė salės delto, kad Gorkis negalėtų surinkti pinigų Maskolijos revoliucijos reikalams, nes esą griuvus per revoliuciją Maskolijos valdžiai, gali prapulti „bondsai“ (akcijos), kurių turi prisipirkę minėti didžturčiai... .

Kiti matomai bijojo Gorkio kaipo socialisto. Balandžio 25 d. New Yorke „moterų republikonų draugija“ buvo nutarus Gorkij deportuoti iš Amerikos, nes „Gorky is the embodiment of Socializm“ — Gorkij yra įkūnytojas socializmo. Mat tosios „geriausios draugijos“ moterėlės, turėdamos po šešis-septynis vyrus, turėjo dar ir sąžinę, geresnę už tų vyrų: jos stačiai pasakė, kad mes norim Gorkij išvaryti iš Amerikos delto, kad jis čia neįkūnytų socializmo!

Kiaulystę iškirto ta „geriausioji draugija“ tik sau ant ne garbės. Nėgana, ką čia pat Amerikoj sutiko ją ironija, bet patį rusai visai pradėjo negandaut, kad didžiausią rašytoją teip sutiko Amerikonai.

Įdomus straipsnis tilpo rusų konservatyviškame dienraštyje „S.-Peterburgskija Viedomosti“ po angalviu: „Gromata Amerikos žmonėms“ („Poslanije k' amerikanskomu narodui“). Rašo žinomas publicistas Rozslavlev, kurs yra, kaip pats sakos progresyviškos linkmės, „beveik kadetiškos“. Jis Gorkij pavadina rusų „literatūros mesijum“, „didžiausiu rašytojum“; visi kiti garsūs rusų rašytojai, — neiskiriant nė Tolstojaus, — tai tik buvę prirengėjais, kad galėtume, girdi suprasti Gorkij, priimti jo augštas idėjas. Toliaus apsisaugodamas, kad neužgautų amerikiečių religijos jausmą, ir ironiškai priiminęs, kad po to, kas atsitiko su Gorkiu, esą pradėdu mislyt, jog da pas jus užsiliko religijos jausmas, — Rozslavlev Gorkij sulygina su... Kristum!

„Neužsirustinkit! Apmislykit! — rašo jis: — Kaip žmonių giminės Išganytojas, teip ir Gorkij turėjo pirmtaką (Tolstoj) ir eilę pranašų skelbė apie jo atėjimą (Puškin, Lermontov ir k.). Ir Gorkij gimė varguose, tarp žmonių, ir, jeigu ne tvarte ir edžiose, tai visgi kokioj nors purvinoj vietoj. Garbė jo apsiereškė apie 30-tį metų. Skelbė meilę artymo ir socializmą, turėjo apaštalus ir kankinius, sutvėrė kultą (basokų) ir religiją — maksiminę.“

„Teip kaip ir Išganytojas, Gorkij išvaikydavo pirklus iš rusų literatūros bažnyčios, peikė knyginis ir farizėjus („Novaja Žizn“ feljetonai „Apie miestiečius“) atleisdavo Magdalenos nuodėmes, buvo persekiojamas, kankinamas ir vos

nenukryžiuotas (rusų valdžios). Jis atėjo pas jus su vieninteliu tikslu — išgelbėti „savo“ žmones. Ir jeigu šalia jo pasirodė Magdalena, plaujanti jo kojas ašaromis, — kaip gi jūs negalėjote suprasti, kad ta Magdalena — tai kolektyviška rusų moteriškė“, kurią jis apsirinkęs už savo pačią delto, kad matęs joje „visą moteriškąją Rusiją, su kuria seniai susiziedavęs. Mylėdamas visas rusų moteris, matomai, negalėjo ir neturėjo tiesos būti vyrų vienos“... .

Toliaus Rozsl. jau visai pasmerkia Amerikos piliečius už tokį įžeidimą Gorkio. „Gorkio ypatoje jūs davėte per žandą rusų literaturai, rusų basokams (vargdieniams) ir rusų socialdemokratų partijai; o ypatoje jo draugės Andrejevės jūs atsisakėte pripažinti rusiškai moteriai tiesą laisvos meilės, tiesą emancipacijos. Bėda jums!“

Toliaus Rozsl. stebisi, kad Gorkij, kurs esą galėjęs nepatikti amerikiečiams su savo „pažvalgoms ant savasties, ant piliečio ir patrijoto pridermės ir abelnai ant to visko, kas yra mūsų Maksime, ką tuli mūsų pavydus tautiečiai vadina hamiškumu, o kaip jūs pavadintumet nedžentelmoniškumu“, — tą viską, esą, Amerikos piliečiai pernešė, o tik iš rado priekabę Gorkio sankeleivės pašporte, ir tai tuomet, kad pašportų sistema baigia savo dienas pačioj Rusijoj! Toliaus vienok teisingai įspėja Rozslavlevas, kad tai čia tik „gudri priekabė“ („lovkaja pridyrka“), o ištikrųjų nusi-gando už savo kultūrą, už miestietišką gerovę už savo valstybės buvį: „jus išsigaudos, galibut, už čielybę pačios respublikos“ todėl pašparto reikalavot.

Teip rašydamas jis ant galo primena, kad tas Amerikos piliečių pasielgimas tik rusų reakcionieriams ir juodašim-

čiams širdį dziuginas, o pagirtoji Amerikos laisvė ateityje perstoja būti pavyzdžių visų šalių laisvės karžygiams, ir parvaziavęs „mūsų didysis Maksimalas prakeiks jūsų laisvę, jūsų valtybiškumą ir draugiškumą“. „Ir kas žino, ar jūsų neapmislytas žingsnis nesustiprins kiek ministeriją Wiltės-Durnovo? Nuo ko Dieve išgelbėk!“ 1).

1) Zr. „S.-Pet. Vied.“ N77, š.m.

Aplė Brooklyno Socijalistų kuopos klaidas.

Po patilpusia korespondencija iš Brooklyn, N. Y. „Vienybė“ N14 buvo pridurta sekanti pasarga: „Gaila kad socijalistų kuopa pastarame laike, palikusi darbininkų reikalus užmirštyje, užsiima vien asabiškumais. „Vienybės“ Redakcija šią pasargą išbraukė, ne suprasdama, ar nenorėdama suprasti, kad klaidos nepaisant kas jas darytų visuomeniškuose reikaluose, privalo būti persergėtos, ir pagal išgalę pataisytos. Tik „Vienybės“ N17 patilpo atviras mano laiškas, ko kuriuom Redakcija pridurė paaiškinimą, ir net pasistebėjimą, buk mano mislis negražiai skamba, link „Vienybės“ užslėpimo socijalistų klaidų. Kadangi garbi „Vienybės“ Redakcija apsiėmė suėdyti Brooklyno socijalistų kuopai pluoštą popieros, keletą lašų juodylo ir kaip pati sako, nereikalingą darbą(?) ir kadangi ten pat nurodo, jog po apskelbimų klaidų, bus reikalinga kritika, vietoje išaiškinimo klaidingo pasielgimo (Tas išaiškinimas tai jau ir būtų kritika, ne kas kitas. Red.), — taigi idant sumažinti tą viską, aš nurodysiu kuopos klaidas be smulkmenų. Budamas Brooklyne, visados stengiasi, pagal išgalėjimą lankyti viešus lietuvių susirinkimus. Tuomi labiausiai socijalistų susi-

rinkimus. Tikėdamas, bent paviršutinei susipažinti su mokslu socijalizmo, norėjau patirti apie viešus ekonomiškus—darbininkiškus reikalus, mislijau pasimokinti politikoje ir tt. Bet su gailė: čia turiu atkartoti savo pirmus žodžius, jog socijalistų kuopai už viską daugiausia rūpėjo asabiškumai. Už augščiausią mierį kuopa buvo paėmusi niekinti Šliupo ypatą. Šliupas stovėjo pirmoje, ir žemiausioje prekeje — niekšas, judošius, grobėjas viešų aukų ir tt. Šiokiom kalbom buvo pirmutinė vieta veik ant kiekvieno kuopos susirinkimo.

Taigi aš atsilankydamas ant socijalistų kuopos susirinkimų pamačiau visai ne tai, ko tikėjau pamatyti; pamačiau darbus priešingus socijalizmui! Ir delto rašydams „Vienybėje“ apie Brooklyniečių tautišką krutėjimą, pabraukiau ir apie soc. kuopos pasielgimą vadinamą visuomeniškam klausimui! Bet gal kuopa pasakys, jog viskas, ką čia paminėjau yra tai gryna neteisybė. Taigi dėl patikrinimo mano žodžių turiu pridurti, jog ypatiški niekinimai buvo siunčiami net Europiečiam. Kovo 4 d. per susirinkimą kuopos tapo skaitytas laiškas prisiųstas „Darbininkų Balso“ Redakcijos. Tarpe kitko klausia: Už ką jūs taip niekinate seni Šliupą? Šliupas gal nesupranta naujos dvasios judėjimo, bet judošiaus darbą jis niekur tik nėra darsi leidęs“. — Tolesnį trukį laiško kuopos viršininkas skaityti uždraudė aiškindamas, kad ten yra privatiškai dalykai.

„Vienybės“ Redakcija pabraukė dar vieną patėmijimą. Sako, nurodymas klaidų, mes taip sakant pluoštą šviesos, nors ir ne antdidelio dalyko. Aš gi pridursiu. Jeigu socijalistų kuopos sanariai būtų norėję suprasti, kad vieši reikalai, ypatingai išaiškinimai nesupratimų, meta šviesą ant

tamsių nepermatomų dalykų, nepaisant ar toji šviesa duria į akis organizacijos viršininkam, ar kam kitam; jeigu kuopai būtų rūpėję mokslas socijalizmo, tiesa ir brolystė, tai ištikro būtų supratus, kad asabiškumai augštinimai vienu, o niekinimai kitų ypatų atgabe na vien nepakeliamą blėdį! Ir būtų permačiusi, kad šiokius darbus reikia palikti mūsų atzagareiviams Patrimpams, Milukams ir kitiems, nes jie yra šiam darbui specialistai! Užbaigdamas savo trumpą patėmijimą, noriu vien pasakyti, aš neesmi ir nenoriu būti ypatų apginėju: dr. Šliupo, ar keno kito, nes ypatos manęs nė šildo, nė šaldo. Mano supratimas sako vien, jog užsiimti ypatomis jų niekinimu, arba garbinimu mūsų pirmzengiams, kurių mieris privalo būti visuomeniškas darbas, — bet jeigu pasižadėję darbininkai palieka darbą užmirštyje, užsiimta vien vaidais, peštynėmis, tai šiokis pasielgimas ištikro yra didei klaidingas ir vertas pasibiaurėjimo! Ar socijalistai turi kitoki supratimą?

Keleivis.

Čia pajudintas tas pats klausimas, kuriam jau pradžioje šių metų užkirtom kelią „Vienybėje“. Yra tai nesmagus dalykas, kad už tokios priemonės turėjom tvertis, bet ir dabar tą patį padarytume, jeigu tie patys vaidai, kurių atbalsius rašytojas paduoda, atsigavintų. P. Keleivis gyveno tuomet Brooklyne, kadaėjo tie vaidai ištisai visą Ameriką, rods — baigėsi, bet dar nebuvo užbaigti. Delto visai bereikalingai tiktai vieną Brooklyno soc. kuopą jisai atakuoja. Ne tik kuopa, bet ir pavienės ypatos, ne tik socijalistai, bet ir laisvamaniai tuos vaidus kėlė, ir tai nė truputį ne padoresnė formoj, už kurią p. K. apmaudijasi. Red.

Politiszkos žinijs.

Maškolijs revoliucija.

Duma, kaip jau buvo pranešta, pirmų-pirmiausiai ir karščiausiai pareikalavo, kad visi politikos nusikalteliai būtų paleisti, t. y. reikalavo visuotinės amnistijos. Valdžia sutiko tik mažiau prasikaltusius arba visai be kaltės areštuotuosius paleisti, o terroristų — pasikėsėlių ant valdininkų gyvasties, esą, negalima paleisti, nes tai vėl kilsianti nauja revoliucija; negalima paleisti ir tų, kurie norėjo sugriaut valstybės tvarką. Duma tvirtina, kad tie yra kankinami už griovimą tos tvarkos, kurios jau nėra! Nes, girdi, duma — tai naujoji tvarka, parlamentas, valdzios pripažintas. Duma kaskart vis aiškiau pasirodo ir nori būti tikru parlamentu, vienok valdzia tokių nepripažįsta, laikosi prie to, kaip išsyk jai (dumai) davė tiesas, t. y. tik pritarti ir patarti valdzios norams, o ne spręsti, ne išleisti kokių įstatymų, kas tik carui (o su tuom ir biurokratijai) po senovei turi prigulėt.

Duma savo atsakyme carui (carastone priėmė pats, nes nenori tiek nusizeminti prieš duma) reikalavo panaikinimo myrio bausmės, aiškindama, kad tuokart ir revoliucionieriai liaus keršiją myriu, neužmušinės valdininkų, kurie kaip ir visi turi but patraukiami teisman už nusikaltimus. Duma padavė interpeliaciją ministerių prezidentui Goremikinui, kad būtų atmainytas myrio nusprendis ant aštuonių darbininkų Rygoj, kaltinamų už užmušimą policijos valdininko aficeriaus Pošickio. Interpeliacija tapo paimita, bet nusprendis irgi tapo išpildytas. Pasirodo, kad valdzia daro savaip, karės teismas gyvuoja ir dirba be tyrinėjimų.

Duma pareikalavo, kad ministariai atsisakytų — taip, kaip

kitose konstitucijinėse šaliose daroma,—kada dumos (partamento) dauguma neparemia valdžios įnešimų. Bet caro valdžia mano, kad ministerių atsakomybė prieš dumą tai būtų jau išklabinimas „pamatinių įstatymų“, pagal kuriuos ministrai tik prieš carą atsako.

Antras didžiausias dumos rūpestis—tai valstiečių reikalai. Valstiečiams reikia žemės. Jie savo atstovus siūsdami įsakė, kad be žemės negrįžtų iš Peterburgo... Jų nuomone žemė turi prigulėti tik tiems, kurie ją apdirbinėja,—valstiečiams; tai gi visi valdžios, bažnyčių ir abelnai dvarponių žemės plotai turi pereiti į žmonių rankas,—panašiai kaip socialistiškoj tvarkoj turėtų būti. Bet tai nėra socialistiška tvarka: žemė visos šalies turėtų būti valdžios rankose, bet parsamdama žmonėms po tiek, kiek vienas žmogus gali apdirbti ir išsimaitinti. Taigi dumą ir nutarė, kad privatiška žemės savastis būtų panaikinta, kad būtų priverstinas atėmimas privatiškos žemės. Valdžia iš savo pusės paduoda, kad vietoj panaikinimo žemė valdytės,—kas esą negalima, valstiečiams bus duota žemės, valdžiai priklausančios, bet ne privatiškos. Nė vienas atstovas tam nepritarė, nėra tokiu būdu kur—tai negalima bus pakankinti 90-ties milijonų ūkininkų kurių dauguma visai neturi žemės, arba per mažai turi. Čia tai ir turėjo ministrai atsisakyti nuo vietos, kad su jų programą parlamentas nesutiko. Goremikinai ir bandė, gal dėl tos priežasties atsisakyti, bet caras jo atsisakymo nepriėmė, ir tuomi valdžia parodo, kad dumą už menką laiką—ignoruoja. Bet jos išvaikyt valdžia nebando. Tik pas Taurydos rumus (kur susirinkus dumą) šiomis dienomis atbugdė ir pastatė pulką pėkštinių iš Vyburgo. Duma vienok tiesiskirsto. Valdžia bifo ją

tuojaus išvaikyt, nes, jai dar neprišė rengus, gali iškilt revoliucijos ugnis, o iš kitos pusės užsienio bankininkai, nuo kurių neseniai valdžia pasiskolino pinigų, kurie bus jai išmokami ratomis iki ateinančių naujų metų,—grėšia valžiai neduostų pinigų, jei ji ne laikys konstitucijos. Mat bankininkai vienvaldžiu caru ir jo činovnikais (biurokratija) neužsitiki, nes žino, jeigu konstitucija (dumą) valdžia išnaikys, tai vėl pradės virsti revoliucija, o tada ir jų pelnas iš paskolės gali sunykti.

Tai taip ir velkasi viskas—nežinia kur, bet aiškiausiai, kad prie revoliucijos.

Tuo tarpu visur tebėra tai aštrioji apsauga, tai karės padėjimas. Valdžios terroras ant revoliucionierių (o tokiais valdžia vadina visus, kurie daugiau reikalauja, ne kaip kad ji duoda) visur tebėra ir dabar smarkyn eina. Revoliucionieriai teiggi smarkiau sujudo bombas metyti. Odesoje policijos šnipas tapo užmuštas; žudikas pabėgo. Tiflise pasikėsinta ant general-gubernatoriaus Timofejevo ir policijos viršininko Martynovo; bomba truko ir tik vieną kazoką užmušė, o kam buvo taikyta—nė nesužeisti. Sevastopolyj dienoje caro karunacijos (geg. 27d) buvo iškilminga kariumenės paroda, į kurią įlėkė kelios bombos ir trukdamas užmušė 11 ypatų, o apie 100 sužeidė. Terp sužeistųjų yra jenarolas Nepliujev ir kiti keli viresnieji.

Peterburge trukdama bomba sunkiai apdraskė, jenarolą Alikanovą Kutaiso general-gub. Kaukaze. Alikanov garsus Kaukazo tyronas, pereitą rudenį, kuomet revoliucionieriai buvo užėmę geležiukelį nuo Juodųjų jurių iki tuneliui Suram, tai jis ne tik žudė revoliucionierius, bet išgriovė, išdegino kelis kaimus, išmušė visos apielinkės žmones, kad

„kelinta padermė jį paminėtų“. — Bombai trukus ir sužeidus Alikanovą, kazokai ėmė šaudyti į publiką; be to, jie uždegė triobą, kur publika iš išgąščio buvo subėgus... Toks jų žvėriškas pasielgimas su nekaltais žmonėmis, tai kibirkštis prie sukilimo. Bet revaliucionieriai dabar žmones, kurie jau susiprato ir nekyla teip be jokio pleno, organizuoja po visą šalį vienijasi visos tautos į didelę karę su valdžia—davis tik rengiasi sukilt visur vienu sykiu. Dabar tik kaip kur streikuoja; pavyzdin, jūrės kareiviai Sevastopolyj.

Ispanija. Gegužės 27 d. sostapilėj Madrite buvo didelė iškilmė, nes tai karalius Alfonso ėmė šliubą su Anglijos kunigaikščiute Ena Battenberg, kuri priėmus katalikystę gavo vardą Viktorija. Grįžtant iš bažnyčios po šliubui su visa paroda, nuo vieno namo balkono smagiai nulėkė ant karališkos poros rožių bukietas, kurs į telegrafo dratą atsimušęs, nepasiekė karaliaus kariatos ir nukritęs ant žemės taip smarkiai truko, kad daugybė žmonių nuo to trenksmo parvirto ir 17 ypatų liko užmušta, apie 70 sužeista. Karalius su karaliene išliko sveiki, tik pirmutinė pora arklių liko sudraskyti. Metęsis bombą, į kvietkas įdėta, pabėgo, palikęs savo nusišamdytą kambarį su visokiais brangiais daiktai, iško matyt, kad tai turtingo buta žmogaus. Jis vadinosi Manuel Morales, anarchistas. Dabar vėl pranešama, kad jis sugautas. Daug nuziurėtųjų areštuota.

Isz Amerikos.

Kunigas ant
Roozevelto.

Baltimore, Md. Kun. M. J. Riordan, klebonas katalikų bažnyčios Pikesvillej, kritika vo per pamokslą prezidentą

Roozeveltą / už jo pastaruosius ginčus už geležinkelių ratų (rate) billas. Jis sako, kad prezidentas paduoda labai blogą pavyzdį Amerikos jaunuomenei. Turbut tas kunigėlis prie geležinkelių kompanijų prigulėli....

Naują povanđeniñ
laivą

buk išradęs New Yorko laivų statytojas Lewis Nixon, daug geresnį už ikišiol išrastuosius.

Miestas turi
pakrikti...

Ashland, Wis. Pabrikas De Fers', Saxon' miestelyje, sudegė visai, ir kadangi fabriko vertė (\$30,000) daug didesnė, nekaip jo asekuracija, tai jis nebus atbudavotas, o su tuo ir miestelis turės išnykt.

Kurdingo pinigai.
Washington, D. C. Atrasta, kad iš fondo, skiriamas žemdirbystės namui Washingtone prazuvo 1 milijonas 500 tūkstančių dolerių, bet nežinia... kam tie pinigai išduoti.

Viskas brangsta.

Valdiškasis Darbo Biuras apreiškė statistiką, iš kurios matyt, kad visoki žmogaus gyvenimui reikalingi daiktai kaskart brangsta. Paimkime taip: jeigu kam dienos pragyvenimas 1890—1900 metuose atsiejo 1 dol., tai tam pernai reikėjo išleisti jau \$1,16; kas išleido \$1,00 metuose 1897, kada buvo ypatingai pigus gyvenimas, tai pernai toks pat pragyvenimas atsiejo \$1,29. Tik per vienus metus, nuo 1904 m. sulyg pabaigai 1905 m. pabrango ant 2-jų ir pusės cento ant dolerio. O uždurbis per tuos metus nepakilo. Tai matyt, kaip darbininkams kaskart vis darosi blogiau.

Illinojuj bus pigi
mėsa.

Mėsos trustas iš Chicagos, Ill. valstijos, pristato mėšą į visas Jungtinių Valstijų šalis. Prieš to trusto šunybes ir nuodijimą žmonių su nesveika mėsa jau nuo kelerių metų eina

kova. Dabar išėjo naujas įstatymas apie mėsos reviziją. Tam bus paskirta komisija, kuri peržiurinės mėsą siunčiamą į kitas valstijas. Įstatymas susideda iš kelių straipsnių, kur apkalbama, kokią mėsą bus galima išsiųsti. Taigi tik visai sveikų gyvulių mėsa bus siunčiama, o mėsa gyvulių, turinčių džiova, strichniną ir kitas ligas, bus naikinama.

Tai reiškia, kad ligusių gyvulių mėsa bus sulaukoma ant rubežiaus Illinojaus valstijos; minėtoji komisija, budama tarpvalstybine, neturės tiesos kištis į Illinojaus valstiją, ir tokiu būdu, visokią stipeną trustas paliks Illinojiečiams, o daugiausiai. Chicagiečiams, už pigią kainą. — Teip mano Chicagos valdininkai.

K a s t i e c a r o š n i p a i ?

Tą parodo šitas atsitikimas. Bostone, Massachusetts valstijoje, gyveno gana turtinga moteriškė, Cushing, prijaučianti rusams revoliucionieriams, kurie tankiai ir susirinkdavo jos namuose. Pastaruoju laiku jie vienok susekė, kad ponija Cushing yra caro valdžios šnipuku! Be abejo nės, butų likus nugalabinta, bet ji išsitrenkė į Prancuziją, kur viešbutyje pati nusizudė. Tas atsitikimas tegul ir mums, lietuviams parodo, kaip reikia būti atsargiais ir čia Amerikoje. Šnipai mums čia nieko blogo nepadarys, bet per mūsų išsiplepėjimą gali daug žuti mūsų brolių Lietuvoje!

A n g l i a k a s i ū s t r e i k a s .

Ohio valstijoje jau baigiasi. Darbininkai, nieko nepelnę, vieni (apie 200) eina dirbti, kiti dar laikosi, bet turės liautis streikavę, nes ir be jų kapitalistai galėtų apsieiti: prie anų unijinių, mokančių darbą, priėmimo nūnįnįnįnį ir darbas eis.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

Newark, N. J. Savienytų dr-čių komitetas parengė gegužės 19 d. balių su lošimu komedijos „Amerika Pirtyje“ labai revoliucijos Lietuvoje. Lošimas nusisekė gana silpnai: Bekampis (J. Tamošius) gerai atlošė, tik nemokėjo nudaoti girtu. Bekampienė (F. Sakalauskienė) atlošė vidutiniškai; Agota (A. Danckevičiūtė) sulcšė puikiai, tik ant rame akte, meilės scenoj, be reikalingai šypsojosi. Vincas (J. Vaičieliūnas) vidutiniškai, tik perpamazi kalbėjo ir per daug kreipėsi prie pagelbos suflioriaus. Faibčikas (K. Akelis) nudavė tikrai tipišką žydą, tik per aštriai kalbėjo ir Bekampiui sumušus Vinco mašiną per daug persigando... ir nepadare laukiamo pabaiogoj įspudžio. Antanas su Piršliu buvo silpni, teip pamazi kalbėjo, kad nebuvo galima girdėt nė pirmutinėse eilėse. Prie to prisidėjo ir suvisai neatsakanti tam tikslui scena, nebuvo jokių dekoracijų, vien tik uždangalas nuo publikos.

Po lošimui p. K. Akelis deklamavo eiles monologą apie budelį Muravjovą, kuris jam puikiai nusisekė. Nors programe ir buvo garsinta, kad dainuos choras iš Brooklyn'o ir nors dauguma dainininkų buvo, bet dėl nežinomų man priežasčių, nepribuvo vadovas to choro p. Neimontas — ir teip negalėjom išgirsti puikių „Birutės“ dainelių.

Rengėjai daugiau kreipė atidą ne į scenišką pusią, tik į materijališką, bet ir tas nėlabai nusisekė; kaip girdėjau atliksią labai revoliucijos apie \$40,00.

S tas balius aiškiai parodė ant kiek mės Newarkiečiai pakilę susipratime, o ypatingai mūsų merginos. Nuėik ant kokių vestuvių arba gužynių, kiek pamatysi skaisčių mergi-

nų — kodėl jų nebuvo matyt š čia? — Mat kunigelis nelaimino — tai nuodėmė eit į tą balių. Ne ką geresni ir vaikinių daugumą: netik ką pats neatėjo, bet da ir atkalbinėjo lošikes, iš ko da ir didžiuojasi. Ir tokiu būdu iš musiškių nebuvo galima gauti kš. kių, reikėjo kreiptis net į kitus miestus (bene į Pasaic, N.J.). Negalima pagirti nė publiką, kurie šukavo, rėkavo ir darė patėmijimus lošikams laike lošimo.

Vienok lošikus ir jų vadovą p. V. Ambrozevičių reikia pagirti už gerus norus ir darbą; tegul ši pirmą kart nusisekė silpnai, kitą kartą geriaus įrengs, kad tik neprapultų energija. Daug kartų geriau dirbti kiek galim, negu miegot letargišku miegu.

Nemo.

Wilmerding, Pa. Guodotinas vientauti p. T. Dudai, prisijunčiam \$1,50 aukų surinktų lietuvių suėjime. Skiriame tą mažą aukele — dolerį ir pusę Lietuvos Soc.-Demokratų Partijai ir meldžiame patalpinti aukautojų vardus „Vienybė Lietuvninkų“, A. Morkunas, J. Varanka, A. Keišis, J. Kupstas, F. Pačkus, J. Galinis po 25c. — \$1,50.

Su godone

A. Morkunas.

5. 16 priėmiau viršminėtą sumą.

Kas. T. Dudas,

Sekr. F. J. Bagočius.

New Britain, Conn. Susirinkęs burelis lietuvių pas Augustą Griškonį ant jo dukters krikštyną, besilinsminda mi nepamsršo ir tėvynės Lietuvos reikalus. Užmanius tautietei Sakalauskienei paaukauti kiek kas išgali, geros valios tautiečiai noriai tam pritarė ir sumetė \$2,60 Pini-gus pasiunčiam „V. L.“ redakcijai ir skiriam L. Soc.-Dem. Partijai. Berods, tai maža suma. Bet, broliai, dėkim nors

centais; nepaisykim ant tokių, ką nesupranta tėvynės reikalų ir da atkalbinėja dėti aukas. Ir per tą susirinkimėlį kiti buvo priešingi ir net pabėgo, kad nereiktų aukaut! Ar ne gėda jums broliai! J. B. K.

Brooklyn, N. Y. 31 kovo 1-mą ir 2-ą balandžio, atsi- buvo pas mus „fėrai“, Viet. Rev. Š. l. p. Komiteto parengtas naudai mūsų brolių kovojančių už laisvę Tėvynės Lietuvos ir už pagerinimą darbininkų buvio.

Nors mažai susirinko per visas 3 dienas žmonių, bet ketas gerų tautiečių gana gausingai sušelpė kaip aukomis, teip ir lošime „fėro“, — atjausdami sunkų padėjimą savo brolių po Rusų caro nuozmę leteną

Nutarėme pagarsinti laikraštyje, kas ką aukavo ant „fėro“: Julija Lukoševičienė moterišką laikrodėlį auksinį, vertės \$10,00; Kazys Črvincas, — laikrodėlį paaukuotą, lempą, paukštį su kletka ir tris torielkas vertės \$10,00; Staponas Garbis — restauracijos setą, lempą, cukrinyčią ir svies-tinyčią — vertės \$8,00; Petras A. Draugelis — 2 bakso cigarų ir 3 bonkas degtinės \$5,50; Mikola Sadauckas — muzika-liškus skambalius vertės \$5,50; Alena Mikalauckienė — moterišką laikrodėlį sidab. \$5,00; Kazys Liutkevychius — paveik-lą Sim. Daukanto vertės \$5,00; Vinčas Urbanavychius — laik-rodėlį vertės \$5,00; Ignas Česna — Daukanto „Lietuvos Is-torija“ vertės \$3,00; Vladas Vikertą — knygų vertės \$3,00; Klem. Vilkevychius — knygų, vertės \$3,00; Jonas Varuginis — armoniką, vertės \$2,50; L. Bučnickas — armoniką, vertės \$2,50; J. Kardoka — knygą, vertės \$2,25; J. Katilius — sieninį laikrodį, vertės \$2,00; K. Kurzentaitis — sieninį laik-rodėlį, vertės \$2,00; J. Vasi-jauskas — kumpį, vertės \$2,00;

J. Almonaitis — skilandj, vertės \$2,00; M. Friman — degtinės ir vyno, vertės \$2,00; Medoff paaukavo aptlekoriskų daiktų, vertės \$1,50; A. Vosilienė — mažą paveikslą ir 6 arbatinius šaukštukus, vertės \$1,50; Vincas Martinaitis — 2 bonkas degtinės, vertės \$1,50; Vincas Daunora — aptlekoriskų daiktų, vertės \$1,45; V. B. Mockus — tabako, vertės \$1,05; Cherechowski 2 bonkas vyno vertės \$1,00; M. Bučinckas — 2 zuikučiu namams papuošti vertės \$1,00; V. B. Mockus — tabako, vertės \$1,05.

Kurių aukautojų galėjau surinkti vardus nuo kalektorių, tai visus ir pagarsinu, bet kurių jei yra nepagarsintas vardas tai lai nerugoja, ba ir teip jieškodamas aukautojų vardų suvėlinau korespondenciją, už ką girdžiu rugonę nuo kitų.

Per „ferą“ pribuvo pinigų \$133,65. Iš tos sumos atmokėta krautuvėms už įvairius mažmozius, kaip tai: pašiukus, zerkolelius, skepetaites, armonikučius, cigarnyčius ir tt., tam išėjo \$29,69. Buvusiam izdininkui už sugaišimą vienos dienos \$2,00. Sykiu \$31,69. Plakatų kaštus apmokėjo draugystės.

Taigi liko gryo pelno \$100,96. Tuos pinigus buvęs izdininkas Vincas Vaidelis išsiuntė į Londoną ant Lizdeikos vardo, sunaudoti ant reikalingiausių dalykų L.S.D.P. revolincionierių.

Linkama yra pranešti visuomenei apie tokį naują darbą ir gausią auką labui Lietuvos darbininkų kovojančių už visuomenės laisvę.

Bet dar ne viskas! Daug gerų daiktų paaukautų viršui paminėtu da atliko, ba negalėjom išleisti ant išlošimo, tai tie visi daiktai stovi šiandien ant rankų Viet. Šelp. Kom. ir toliaus koku nors budu, pagal nusvėrimą vietinių draugysčių atstovų, iš kurių susideda V.

Rev. S. Kom., bus išleisti ant išlošimo.

Ištariu širdingą ačiū, vardan V. Rev. S. K., visiems aukautojams ir atsilankusiems ant mūsų parengto „fero“. Svetainę davė P. Draugelis už dyką, už tai jam ištariu ypatingą ačiū! Sekretorius buvusio „fero“
John Zacharauskas.

XXI S.L.A. Seimas.

Pirmu kart Susivienijimo istorijoje Seimas buvo laikomas vakaruose — Chicagoj. Nedyvai, kad lietuviai stengėsi surengti jį teip, kad ant ilgo pasiliktų atmintį Chicagiečių. Agitacija paplatinimui Susivienijimo tarp vietinių lietuvių prasidėjo tuoj po XX Seimui. Net kumagai prisidėjo prie agitacijos. Penki kumagai išleido aplinkraštį drausdami nuo Susivienijimo. Tarp jų pasirašė ir Stepanavyčia, kuris tik ką buvo apskaldęs galvas savo avelėms. Tas sutvėrė puikią dirvą agitacijai. Skaitlius sąnarių pasididino ir lietuviai atkreipė didesnę atydą ant Susivienijimo. Rėngėjai Seimo pasirupino priduoti kadaugiu iškilme apvaikščiojimui. Namai buvo papuošti vėliavoms. Darė parodą, kurioj dalyvavo 13 draugysčių ir į 70 vežimų. Užkvietė kalbėti miesto majorą. Ir nera abėjonės, jog atsiekė bent tiek: atkreipė svetimtaučių atydą ant lietuvių ir sujudino pačius lietuvius rīstis į kruvą. Vakaras prieš seimą buvo pašvėstas prakalboms su muzika ir dainoms. Pasilinksminimas tęsėsi nuo 4 iki 11 nakties. Nedyvai, jog programos buvo platus, iš 40 punktų: kalbų, dainų, deklamacijų, muzikos. Žmonės vieni prisiklausę ėjo iš salės, kiti įėjo teip, kad drausiai galima sakyti, į porą tukstančių žmonių atsilankė ant to vakaro.

Seimo delegatų buvo 60.

Sesija prasidėjo protestu atvažiavusių delegatų priešai 36 Chicagos kuopą, kuri prisiuntus net 18 delegatų. Mat kuopa į trumpą laiką teip pakilo sąnarių skaitliuje, jog pristatė daugiau delegatų, negu pagal atskaitą turėtų tiesą. Protesas pripažintas bergždžiu, kadangi konstitucija neužgina naujiems sąnariams rinkti delegatų. Antras protestas atėjo iš Waterbury'o kuopos, kur 141 sąnarys nenorėjo pripažinti Tareilą, Zemantaucką ir Povylaiką, už delegatus, kadangi rinkimai buvę padaryti nelaiuku ir nežinioms, teip kad daugelis sąnarių negalėjo ateiti. Seimas atmetė protestą, kadangi atsiųstas mažumos sąnarių, kurie dirbo savarankiškai šaukdami susirinkimą be kuopos komiteto. Centrališkas komitetas gavo papeikimą už tai, kad nepristatė protokolų knygu. Protokolą skaitė iš atskaitos, o kur knygos, ne pasakyt negalėjo.

Į seimo komitetą aprinkti šie: Birštonas pirmsėdis, Ilgauda, ir Ramanauckas sekretoriai; į literatišką komitetą: Ališauckas, Golubickas ir Aleksandravyčia, maršalkos: Bianskas, Kurila, laiškų skaitytojai: Audiejaitis ir Jokubynas.

Damijonaitienė ir Laukienė atnešė vainiką ir arpa gyvų žolynų nuo draugysčių.

Seimas tęsėsi 4 dienas. Tarpe nutarimų svarbiausiu yra nutarimas pirkti prieglaudos koloniją, kuriam tikslui nutarta paskolinti iš izdo \$5000 be palukų. Aprūpis tą reikalą komisija iš Sus. sąnarių trijų valstijų: Illinois, Pennsylvania ir Conn. Posmertinė, algos, mokestys pasilieka po senovei. Kasierius renkamas ant 2 metų.

Paskirta \$100 prieglaudos namams, \$100 mokslaeiviams, \$50 konkursui muzikališkos kompozicijos, \$50 konkursui tautiškos poezijos. Išleisti

Kriaušaičio gramatiką su da-dėjimu sintaksio. \$50 konkursui parašymo istorijos S. L. A. \$300 su viršum revoliucijos rėmimui ir kankiniams. \$50 pastatymui J. Paukščio paminklo. Mikolainiui nutarta pasiųsti papeikimą už įsikišimą į kuopų reikalus. Prisiųsta aukų \$449,78. Organu paskirta „Lietuva“. XXII seimas nutarta laikyti Clevelande. Į centr. komitetą aprinkti šie: Prezidentu P. Birštonas, vic. pr. J. Tareila, raštininku Damijonaitis, kas. Skritulskas, kasos globėjais: Povylaika ir Ramanauckas, knygium Paltanavyčia ir kompozicijų ir eilių sudžia Šernas.

Rep.

Reikalai

„Tėvynės Myl. Draugystės“.

Kasierius p. Kazunas dyvijasi, kodėl aš pasiunčiau 200 dol. į Vilnių Sus. mokytojams t. y. per paskutinį num. „Vienybės“.

Už tai apreiškiu, kaip visus pinigus išmokėjau, tai yra bilas ant asignacijos pasirašytas prezidento ir sekretoriaus, pagal nutarimą išpildančio centralno komiteto, — tai teip ir tuos du šimtu dolerių išmokėjau tik pagal suteiktą asignaciją, prisiųstą per paminėtus sąnarius; dar tuomi svarbiau, kad visoki raštai tik tam pa išleisti, pagal pripažinimą už vertus, per dr-tės literatišką komitetą, — tad kad ir liter. komitetas, kaip prezidentas per laišką man pritarė, jog reikia išleisti mokslarankius Lietuvos vaikeliams — lietuviškus — ką Mokytojų Susivienijimas ir apsiėmė padaryti; tai su žinia literatiško ir centrališko kom. ir pasiunčiau. Jei dr-tė nutars, kad jokių išmokėjimų be balsavimo centr. k-tas negali daryti, tai priguli nuo ateities, bet ne nuo praities.

Kaslink to, kad Olševskis ir Naujokas kasierystę vedęs be „okus fokus“, tai net nė joks centas neprapuolė dr-tės O Shenadorio muikantai, surinktus labdariniam darbui pinigų ne tik laikraščių garsino atskaitą, bet ir į šniuravotus arkušus, ir rokundas gana gerai vis prie liudytojų surašė, tai vienok, teip saugiai suimtus pinigus šuva ant vuodegos nunešė, o muzikantus ir patšponas Kazunas ant seimo S. L. A. už nešvankų nunešimą visuomeniškų pinigų Shenadorij stengėsi apginti.

Geras daigtas vesti gerą tvarką, bet nėra reikalo kaltit kaltę nepadariusius. O dabar gal Shenadorio muzikantai tuos 500 dol. ant revoliucijos atiduos—na-gi vyrai?

Ex-kasierius T. M. Dr.

J. Naujokas.

Pakvitavojimas.

Ex-kasierius J. Naujokas prašo patalpinti laikraštyje šį laiškėlį, jam atsiųstą iš Londono:

17 gegužio 1906 m.

B. Drauge! Jūsų pasiųstus pinigus—auką revoliucijos reikalams iš Tėv. Myl. Dr. izdo (\$300) ir jūsų surinktus už cigarus \$79 99 c., viso \$379,79—gavome.

Ištariame širdingą ačiū visiems T. M. Dr. sąnariams ir jums vardan L.S.D.P.

Su Socijaldemokratiškais sveikinimais

Revoliucijos Remimo Komiteto sąnarys

J. Lizdeika.

Iš moterų judėjimo ir gyvenimo.

(KRONIKA.)

Gorseto išradėja, Lavenia Foy turtingiausia moteriškė Connecticut valstijoje pasimirė New Haven, Conn., sulaukus

93 metų amžiaus, palikdama turtą vertės 2 milijonų dol. savo vienturčiui sūniui.

Ta moteriškė du metu atgal pridirbo daug įspudžių, kad turėdama su viršum 90 metų butinai norėjo susituokti į porą su George Hurd, jaunu studentu Yale universiteto. Tik per pasipriešinimą sunaus ir universiteto valdybos, kuri ketino pavaryt Hurdą iš universiteto jei susizieduos susenuke, šliubas neįvyko.

¶ Peterburge atsidaro naujas moterų kliubas „Visuotinio rinkimo tiesos lyga“. Sąnariai to kliubo bus išdalinti į atskiras politikiškas grupas, kurios rinks po du atstovus į valdybą betarpiškai kovai už moterų tiesų lygybę. Antras uždavinys naujai steigiamojo kliubo—tai pritraukimas plačių minių moterų ir jų apšvietimas politikos ir draugijos klausimuose.

¶ Chicago, Ill., moters smarkiai juda link moterų tiesų lygybės, todėl ten ir kunigai jau nepasmerkia to judėjimo. Protostantų vyskupas Samuelius Fallows da gi energiskai jį paremia. Vienam susirinkime jis sakė prakalbą ant temos: „Naujosios galdynės moteris“, kame teip išsitarė: „Moteriškė teip tinka prie visokių valdinių rinkimų, kaip ir vyriškis. Tikiuosi, kad naujas „charter'is“ išimtas Chicagos miestui užtikrįs moterims rinkimų tiesą“.

¶ Chicago, Ill., dviejuose paleistuvystės namuose ant Sangamon gatvės užkropta ir areštuota 50 moterų (merginų). Mat „tavorą“ areštavo, o „kostumieriams“—nieko...

¶ Chicagoje žydų moterų susivienijimas apskelbė rezoliuciją, kurioje protestuojama prieš religijines giesmes publikinėse mokyklose, kuriose kaip zinoma, mokinasi įvairių tikėjimų vaikai.

¶ Pirmutinė Amerikoje (o gal visam sviete) mote-

ris — inžinierius, ką neseniai tapo priimta į civiliškų inžinierių sąjungą, kurios vyriausioji kvotiera New Yorke, — yra tai mergina Nore Stanton Blatch, baigusi Cornell'iaus universitetą, kur teip gi pirmutinė gavo civiliško inžinieriaus laipsnį.—Jaunai inžinierėi, sako, siulo gerą vietą krynų sindikatas, besirengiantis dirbti naujus geležinkelius Kynuose.

¶ Pirmutinės moters—gydytojos, ką gaus tiesą apreikšti savo patyrimus tarptautiškame medikų kongrese—tai d-rė Lucy Waite ir d-rė Sara Alexander iš Chicago. Juodvi gavo specialią kvietimą į tarptautišką vaistinių ir chirurgų kongresą, busiantį Lisabonoj, Portugalijoje.

¶ New Rorke buk gyvena 27 tukstančių moterų, ką savo trusu užlaiko savo vyrus ir visą šeimyną.

¶ Dabartinės penkios karalienės — Rusijos, Rumunijos, Ispanijos, Italijos ir Portugalijos—biauriai įpratusios rūkyti tabaką.

¶ Jungtinių Valstijų lenkių susivienijime yra 4 tukstančiai sąnarių. Prie tautiškojo lenkų susiv. (Związek Narod. P.) priguli 19 tukstančių moterų; tame skaitliuje ir minėtasis „Lenkių susiv.“ („Zw. Polek“).

¶ Maskolijoje yra 45 tukstančiai našlių, kurių vyrai krito karėje su japonais. Didelė jų dauguma beveik badą kenčia. Valdžia bet rupinasi jų pašelpai paskirti su viršum milijoną rublių metams.

Isz visur.

Clulepec, Meksikoje, atrasta medis ciperis, kurio kelmo apėmis turi 118 pėdų, o jo amžį skaito į 6,200 metų. Ikišiol buvo didžiausiais medžiais du šisai; Anglijoje jų amžį prieš

šimtą metų gamtiniukas De Candolle apskaitė ant 2,500 ir 3,420 metų. Aplink kelmą jie turi 27 pėdas.

Afrikoje, Natal krašte, kur anglai viešpaiauja, iš naujo sukilo giminė vad. Zulus, ir užpuolė ant pulkininko Laucharo kariumenės, verždamiesi išnaikyt visą anglų abazą; bet tikroji kariumenė juos atmušė. Anglų kareivių yra 3 užmušti ir 12 sužeistų. Kiek zulių—nepraneša.

Pirmas Piknikas!

1-mos kuopos „Susivienijimo Lietuvių Amerikoje“, Edwardsville, Pa. 13 d. Birželio (June), 1906, SANS SOUCI PARKE (Hanover). Prasidės 10 valandą prieš piet. Antra ekskursija išeis ant 1-mos po pietų; iš Wilkes-Barre, Pa. 20 minutų po pirmai. Visokios zobovcs parke, kur tik kokių yra. Užrašom ko daugiausia susirinkti.

Komitetas.

Speciališkasis mitingas

Lietuviško ir Lenkiško Politiško Kliubo, atsibus ant paprastos salės kur ir visada. Atsibus 10 d. Birželio (June), nedėlioje 2-rą valandą po pietų. Užprašome visus sąnarius ne atbutinai, kad pributumet, nes bus svarbus reikalai svarstomi.

Prez. W. P. Dainaukas.

Pajieszkojimai.

Reikalingas vyres dirbt ant lietuviškos farmos, išmanantis farmos darbą pagal amerikonišką madą. Darbus visada, vasarą ir žiemą. Užmokestis gera, gyvent linksma, ba visai arti prie miesto. Teipgi reikalinga ir mergina prie namų darbo. Norinti pasinaudoti iš šitos progos, atsišaukit ant šito adreso:

G. Rimkevičia,

215 S. Paca str.,

Baltimore, Md.

Viena.

Novelė. Vertė J. G-us.

Ir vėl praslinko keletas metų.

Galiaus užgavo mane pasakutinis smugis. Netekau motinos.

Neilgai pasirgusi mirė. Jos stiprus budas kovojo su liga, bet pergaltė neįstengė. Visokia viltis žuvo. Atėjo persiskyrimas. Užgauta tuom netikėtu smugiu, sėdėjau ištisą naktį prie jos, įsistebeilijus į gymį tos vienintelės mano gyvenimo draugės, katra jau apleidžia mane.

Kantėjau baisiai, o vienok — atmenu tą gerai, — da-gi tada, da-gi akiveizdoj mirties tos vienintelės man brangios ypotos, jaučiaus, jog neužmiršiu, jog niekadės nestengiau užmiršti tos didelės skriaudos, katra man padarė kitados....

Palikau viena.

Viena ...

Mislįjau, jog papaiksiu.... Prie to šviežio dėdelio skausmo, kokį man atnešė motinos mirtis, pirmą kart prisidėjo atjautimas tos galutinės pavienystės. Neturėjau nė seserų, nė draugių, nė artimų giminių. Da nusiramindavau kiek lekcijų valandose, kuomet galėjau bent atsitraukti nuo namų; bet vakare, pagrijus prie savęs, į tą tuščią, atšalusį kambarį, apimdavo mane liudnumas ir išgąstis. Nemokėjau viena skaityt, nemokėjau viena gerti vakarinės arbatos. Skverbdavau į sofos kampeį, verkdamas ištisas valandas, arba nejudančiom akimi, be mislies, įsidopsojus vienon vieton, laukiau pageidaujamos nakties. Ak, tie baisūs vakarai — toki ilgi, toki nuobodūs be vilties! Kartais pašokdavau apkvaitus ir lakstydavau po kambarį, laužydama rankas ir kartodama be perstojo: „Viena, viena, viena“....

Atsipeikėjau galiaus. Jaučiau, jog taip neišgyvensiu.

Jeigu neturėjau pakvaisti, reikėjo kas-nors pasiskirt, prie ko žengt.

Pavienystė kankino mane, reikėjo su ja kovot, stengtis ją ant visados pasmerkt.

Pertikrinėdavau save, jog da man neužgeso gaiutinai viltis pildyti svarbesnius moteries gyvenimo uždavinius — buti pačia ir motina. Turėjau metų 36. Nebuvo tat visiškai nepaprastu atsitikimu, jog ir senesnės už mane išeidavo už vyro. Nesidrovėjau darbo, priešingai, — jieškojau jo, buvau da druta tuomet ir sveika. Keletas pirmutinių riukšlių nedarė mane da sena moteria, darė mane tiktai suaugusiu žmogum. Lukėjau, jog da sviete atsiras koks pavienis, be vilties, kaip aš, katras panorės su manim pasidalit gyvenimu.

Ak negeidžiau, rodos, ko ypatingo! Tegul but neturtinas — dirbčiau su juom kartu, visada atmindama, jog ir taip laukė manęs nuolatus darbas; tegul but ligotas — apžiurėčia jį, da gi su užsiganėdinimu, jog kam-nors reikalinga ant svieto; tegul but liudnas, nelaimingas, persekiojamas — šviesčia jam gyvenimo rudenį, pašvėsdama kiekvieną savo valandą. Vienok neatsirado tokio.

Ak, tiesa: piršo mane su 50 metų našliu, turinčiu ketvertą vaikų, parsidirbusiu, sukumpusiu, jau visiškai žilu. Abejojau truputį, vienok patraukė mane ypatingai tas, kas atgrėsdavo kitas, — vaikai. Buvo gražūs, geri ir da maži, reikalaujanti globos ir galinti da prisirišti. Jau tariaus atsakyti: „teip“, bet umai mano našlys susiziedavo su jauna mergina iš krautuvės, ir trumpu laiku apšvedė. Į metus vėliaus pabėgo nuo jo, dingo be žinios, o vaikai sublogėjo. Neuztikrinu, ar, dar kartą likęs našliu ir galėdamas vesti, apšvedęs nebutų pasiėgęs teip pat. Ant to nera rodos. Niekiū, niekiū

jus...

Į keletą metų po tam atsitikimui pasiekė mane naujos žinios apie guodotinus Pranius. Patiko juos nelaimė. Vyriausia dukte, išleista už vyro, numirė, palikdama mažus vaikus.

Į metus po tam turėjau įstabų susitikimą.

Buvo ruduo, lapai byrėjo nuo medžių. Bėgau greitai per Saksonišką sodą, skubindamosi ant lekcijų. Umai užgavo mane garsus, kaip sidabrinio varpelio, džiaugsmingas kudio šauksmas: „As obolį la dau, bobute!“ Čia prieš mane stovėjo dvimetė mergaitė, raudona kaip obuolėlis, da ne išaugus ir stora, laikydama rankoj ir rodydama tik-ką paimtą kaštoną. Šale jos stovėjo ir traukė ją už aprėdalo gal metais vyresnis už ją vaikas, su vaikiška kepuraitė ir kaimiška išukuotais plaukais, turėjo pilnus kišenių kaštonų, ir mato-mai stengėsi paveržti iš savo mažos sesutės kaštoną. Kiek toliaus paskui juos išlengvoėjo kokia patogi pora.

Permečiau akim ir pažinau iš kart. Surokmonejė, truputį prazilęs, atsimainęs. Nemačiau jo nuo to laiko, kada buvo rožės....

Pati jo — laiba, maža moteriškėle, — jau aprėdyta bobiškai, nors da ne sena. Uzimti anukais, nepatėmijo manęs.

Man kojos nutirpo ir turėjau atsistėti ant suoloelio. Mano „jauna“ skrybėlė, su išvyniota uždanga, išrodė man lyg orleaniškas kalpokas ir apsunkino mane, kaip švinu. Ir mačiau, kaipėjo ir nyko alejos perspektyvoj, susiglaudę laikydami drutai už rankų, tykus, patogus, duodami pasargas anukams, besiskverbiantiems prie nukritusių kaštonų.

Ir kas toliaus? ir kas toliaus?...

Žinote gerai tuos paskutinius mano metus, kuomet stengiausi pagaut kas kart tolyn

beatsitolinantį nuo manęs vienintelį laimės spindulį. Rytais dabindavausi, pabaltindavau veidą, pajuodydavau skruostus, dengdavau rupeistingai žilstančius plaukus, varžydavau korsetu; ištisą dieną lakščiau prie lekcijų, klausydamosi neteisingų gamų ir klaidingų rekordų, vakarais nudo-davau linksma, jauną, sveiką, blaivą ir išsistatydavau ant pardavimo už kas kart pigesnę kainą; naktimi gauzdavau iš skausmo pirštus, ašarom laisčiau priegalvius ir rėkiau: „Viena... viena... viena!“...

Viena!

Ak, sakot: emancipacija, savistovystė, nepriklausomybė!....

O aš jum sakau, jog yra tai vaisius skanus tiktai tiems, kuriems jisai nždraustas. Mums jisai yra kartus ir pripildytas tulžia.

(Pabaiga bus.)

Atsakymai.

Zinunui. (Los Angeles).

Jūsų pranešimas apie atsišaukusius mums išrodo išdalis teisingu, bet negalime talpint. Tokiuose atsitikimuose butų geriau, kad pasirašytumėt tikrą pavardę, pranešant rimtai, kaip dalykas stovi. Kitaip — visuomenė, į kurią atsišaukiate dėl jos gi labo, netikės jums.

K. R-wi. (Škotijoje) 1) Atsakymas J. Šoliui tik kelis faktus paduoda. Šiaip visai bereikalingai stebitės, buk jis sakosi prijaučias socializmui: jis savo rašte to nesakė 2) L.S.D.P. kuopai Bell-hill galit ypatingai pranešt, nes tai ypatingas dalykas, nepritinkas spaudai. Netilps.

„Vienybės“ redakciją telephonas (PEOPLE'S telephone) 7145.

Lietuviu tauta

senoveje ir szilandien.

Parašė J. Šliupas M. D.

TOMAS ANTRAS.

(Tęsa.)

Gamta rodo buvo suteikusi jam gudrumą, o laimė – galybę, vienok jis nemokėjo suvienyti vieną su kita; bailiai jis nau-dojosi iš galybės, o iš gudrumo – ne kunigaikščiškai. Jo smul-kmeniška dvasė, niekadės nepermatanti visumos, į dalis dėstė visus valstijos reikalus; tankiai jis griovė mūrą, idant sulopy-ti tvorą. Maloniai jis gyvėi su Lietuvių atvertimu į katalikys-tę, bet jo paties atsivertimas nesirėmė ant dievoto persitikri-nimo. Hussitams ir astrologams jis buvo prilankus ir meilin-gas. Prietarai jame viešpatavo. Savo namo jis niekadės neap-leido, bent 3-syk neapsidairęs atgal. Kada kunigas kylejo ho-stiją augštin, jisai nuo žemės pakėlęs šapą pu-iau laužė. Go-dėjimas gero vardo (visados liudyjantis nevertumą tojo) darė jį duosniu, ypačiai kunigams ir svetimžemiams. Mažiausią do-vaną jis priiminėjo, jokų prašymų visiškai jis neatmetinėjo, nes jis bijojosi nors menkiausio nedraugo. Medžionėmis jis buvo užgrudinęs savo kuną, ir sveikatoje tąjį išlaikė mierin-gumu iki retai pasiekiamam amžiui 86 metų. Toks tai buvo Lietuvos ardytojas, kurį istorija nepalikus keikusi, iki Lietu-vių tauta gyva bus. Lenkai jį priskaitė tarp šventųjų, Lietu-vių-gi tarpe jis yra aršiausiu pardaviku ir judošiumi. Tegul prasmenga jo vardas ir darbai ant amžių amžių!

Dabar Švytrigėla suvienijo savo spēkas prieš Zygmantą: prisidėjo Totoriai, kniazius Novgorodo, Maskviškiai, Jarosla-vas iš Tverių ir šiaip Rusai, galiaus Vidžemio kardininkai (apie 20.000 kareivių). Švytrigėla pavedė vadovystą Zygmantui Kaributaičiui (Olgerdo sūnaus sunui), pagarsėjusiam Hus-sitų karėse Čechijoje, kuriam ciesorius Sigismuntas dabar slap-ta pasiulęs buvo Lietuvos sostą.

Lietuviai dručiai laikėsi prie did. kunigaikščio Zygmanto, liaudies draugo, kurs mokėjo suvaldyti ponų svavale, ir su džiaugsmu rinkosi ginti tėvynę bei tautybę nuo neprietelių, kurie vedami aristokratų ėjo už ponų lietas, ir stengėsi seną Lietuvos valnybę nugalaboti. Suėjo didelis Lietuvių skaitlius, ir Lenkų pribuvo 8.000 kareivių po vada Jokubo iš Kobylanų. Vada Lietuvių tapo pavesta Mikolui, sunui did. kuni-gaikščio Zygmanto. 1435 m. 1 d. rugsejo abi spēki susidurė Aukmergės arba Vilkmėrgės aplinkėse ties Šventaje upe. Mikolas perėjo per upę, ir Lietuviai laimėjo pilningą pergalę. Abipusiai, sako, ėion kritę į 50 000 žmonių! Vadas Zygmantas Kaributaitis, pats sužeistas, pateko į Lietuvių nevalę; tarp kritusių nušyje randame Mikolą Kaributį, Simą ir Jaroslavą Lengvenius, M. Balabaną, Jaroslavą Tverių ir k. Dėl vokiečių tas mušis buvo antru Grunvaldu: kraujuose patilško F. Kers-dorf, Dyrkikis Kroė, O. Brakelis, A. Lodė, Firks, R. Ruten-bergis, J. Wrangelis ir k. prakilninkai, ir į 20.000 kareivių. Visa manta priešgynų teko Lietuviams. Švytrigėla pabėgo nuo karės lauko į pietų šalį. Dėl atminties Mikolas Zygmantaitis pastatydino bažnyčią ant mušavietės ir ten, sako, išdy-gęs ėsą Pobarsko miestelis.

Religiškos nuomonės teip gi turėjo nemažą įtekme ant

reikalų Švytrigėlos. Jau zinome, kad Rusijoje buvo dvi cerk-vi. Švytrigėla labiaus rėmė rusiškąją tikybę, ypačiai kad jo pati Zofija Borisaitė iš Tverių buvo didelė fanatikė. Po ap-gulimo Lucko, lotyniškasis vyskupas turėjo pasitraukti į Len-kiją, o katalikų kunigai buvo mušami, domininkonai gi ant Lucko mūrų tapo nukankinti. Tad Švytrigėla galėjo remtiesi tiktai ant Rusų. Kyjevos metropolitu ir galva lietuviškai ru-siškos cerkvės buvo tulas Gerasimas. Švytrigėla vienok turėjo kliautiesi kryžeiviais teip gi, ir susiartino su popiežiumi, ku-riam perstatė Petrą ant Žemaičių vyskupystės. Gerasimas tu-rėjo parašyti gromatą, buk jis norjė suvienyjimo rusiškos cerkvės su Roma. Popiežius už tatai prašė Zygmanto, kad pa-leistų iš nevalės pačią Švytrigėlos, ir mėgino įsikišti ant sutai-kymo Zygmanto su Švytrigėla. Kada Zofija pasimirė, įtekme rusiškų popų puolė prie dvaro Švytrigėlos, ir Gerasimas buvo užitraukęs neužsitikėjimą. Už tai Švytrigėla liepė tąjį, Smolenske bunant, suimti ir pasodinti į kalėjimą Vytebsko pyly-je, kovo mėn. 1435 m., neva už susinešimus su Zygmantu, ir ten 26 d. liepos jį gyvą sudgino ant didoko akmens palei Dauguvą. Nestebėtina yra, jeigu dabar Rusai atšalo dėl Švyt-rigėlos ir apšaukė jį neprieteliumi cerkvės. Ta aplinkybė ne-mazai, rasi, prisidėjo prie jo pralošos pas Vilkmėrgę. Švytri-gėlai puolus, Rusai nebekėlė maištų jojo dėlei.

Veikiai Zygmantui pasidavė Smolenskas, Vytebskas gi ir Polockas išlaikė apgulimą, ir nepasidavė iki kitam metui; šiaip Baltgudija jau pirma buvo jo pusę belaikanti. Žemai-čiai įsigrudo į Kuršą, sudegino Durbę ir kitus miestelius. Švy-trigėla tapo išvytas iš Mažrusijos ne ilgai trukus. Rėds jo va-das Nemyra ir Kyjevos vaivada Gyrša buvo jėmę Starodubą ir ten apkalinę 170 Lietuvių. Zygmantiškiai paleido paskalą apie Švytrigėlos mirimą ir todėl lengvai užėnė Mščenską, b t kada melas išsiaiškino, Grigas Protasovas vėl a'ėmė atgal Mščenską dėl labo Švytrigėlos, kurs dabar Volynijoje (Krze-mieniuje ir Lucke) paskyrė ant valdymiero Ivašką Mantvy-davyčių. Kad vasaros mete teip gi Elijas, Moldavijos vaivada, pasidavė ant lėno Lenkijai, Lietuva palengva užėnė Ukrainą, apart Kyjevos. Švytrigėla persikėlė į Lucką, sutarė su Lenkų karaliumi karės pertraukas, ir apleistas nuo talkininkų likosi bevi-špataujas ant menkos dalies Volynijos, iki galiaus 1436 m. susitakė su Lenkų karaliumi. Tačiau Zygmantas to susi-taikymo nepripažino ir pasiuntė dvi kariauni; vienok Kyjevą smurčiai gynė Gyrša ir atmušė Lietuvius, o Lucko Lietuviai teip gi neįėmė per įsikišimą Lenkų karaliaus. Lenkai pavedė dabar Švytrigėlai Krušvicą dėl buveinės. Seimui Sieradziuje susirinkus, Švytrigėla prašė, kad jį prileistų prie amžinos tai-kos Kujavų Brasčiuose sutartos, ir kad karalius duotų jam dalį; su ta vilčia jis karaliui pavedė Kyjevą ir Lucką. Seimas pasiuntė paslus pas Zygmantą į Gartiną. Zygmantas neuorėjo su Švytrigėla taikintiesi, bet už tai paantrino savo nuolanku-mą Lenkijai: jam mirus, sunus jo Mikolas turėsjs gauti vien Trakų kunigaikštystę, o Lietuva grįš atgal Lenkų karaliui. Iš džiaugsmo Lenkai žadėjo jam iki gyvam duoti Lucką. Švy-trigėla nesimatė atvaogiu beėsas Lenkijoje, ir umai išsineš li-no tur-but į Moldaviją. 1438 m. Švytrigėla vėl atkako į Pere-mišlių, Raudonojoje Rusijoje, bet patėmyjės, kaip jo žingsnius ėrgėjo Zygmanto šnipukai, vėl tylomis iš Lenkijos pasitraukė.

(Toliaus bus).

Paveikslas neunijonistams.

Kaip kietųjų anglių darbininkai pasinaudojo iš organizacijos.

Neunijistai minkštųjų anglių turėtų imt prie širdies paveikslą kietųjų. Paklusnumu unijai ir jos didžiam vadui Mitchellui mainieriai gavo algos pakėlimą ir padarė sutarimą ant trijų metų su savininkais.

Tas reiškia, jog žmonės per trejus metus netur rūpintis apie algas, numuštos nebus, baimės, kad juos pavarys už prigulėjimą prie unijos, dirbs tik 8 valandas, jų nesutikimai bus teisiama Taikos Sudo. Bus svėrimas kiekvienoj kasykloj, kur to reikalaus ir abelnai bus visur gerovė ir užsiganėdinimas tarp mainierių.

Kada toki pat darbininkai minkštose anglise, kur nera unijos, sulygis savo padėjimą su anuom, jie tur pažaliuoti iš pavydumo, o tai tik jų kaltė, kad pas juos nera tokių sąlygų, kaip ten.

Prezidentas J. Mitchellis ir unija gal tą laimėt, jei jie gal ir nori prisidėti prie unijos pasisekimo, kaip padarė kietose anglise. Jau daugiau 100,000 darbininkų priguli prie unijos ir tik mažuma nepriguli. Darb daviai nusileido, kada toks skaitlius žmonių buvo pasirengę reikalaut pakėlimo algo, ne teip, kaip vietose, kur unija silpna ir jie juokėsi iš žmonių ir numušė algas.

Vietoj numazininio algy, kaip jie norėtų, kietųjų anglių savininkai darė tarybas su Mitchelliu ir darė viską, kad sutaukyt. Buvo daug susirinkimų, atsiliepimų, ant galo Mitchellis gavo atnaujinimą ant 3 metų sutarimo ir kitus nusileidimus, kaip pripažinimą unijos.

Tiek tai gal laimėt unija ir ir gabus vadas, kaip Mitcgell,

neminint pakėlimą mokesties pakėlusios darbininkų pelną ant 50 c. per dieną. Jei minkštųjų anglių neunijistai to geidžia, nori 8 val. dienos darbo, pakėlimo algos, geresnio apgynimo, metinių sutarimų ir neprigulmybės, kurios niekad neturėjo, bet kuri jiems po teisybei priguli, kaip kietųjų anglių darbininkams. Tik reik pasistengimo, organizacijos ir drąsos dabaigti organizaciją nežiurint ant kliūčių. Jie gal tą padaryt kaip padarė kietose anglise ir minkštose anglise reikalingas lygus pasistengimas.

Didelis apvaikšėlojimas ir piknykas.

New Britain, Conn. Draugystė Szv. Juozapo darys didelį apvaikšėlojimą 16 dieną Birželio (June) ant atminties penkiolikos metų sukakusių nu užsidėjimo mūsų draugystės. Potam bus piknykas ant Rentschler Parko, ant kurio užprašome visus lietuvius ir lietuvaites vietinius ir aplinkinius; kaip tai: iš Hartford, Meriden, Bristol ir iš kitų miestų ant to puikaus pasilinksminimo. Piknykas prasidės 12-ą valandą, dieną, ir trauksis iki vėlybai nakties. Įžanga 25c. Karai Arca gatvės vež svečius iki pat parko.

Užprašom visus širdingai
KOMITETAS.

Apgarsinimas.

BALTIMORE, MD. 215 S. Paca street, antros durys nuo Dover str. priešais Columbia Avenue. Tapo atidarytas LIETUVIŠKAS ŠTORAS vyriškų ir moteriškų drapanų viršutinių ir apatinių. Teip-gi laikom visokio audeklo, aptavonių, raikščių, staltiesių, lietsargių (ambrilių), spilkų, knypkių ir daugybę visokių daiktų kas tik yra reikalinga vyrams, moterims, merginoms ir vaikams. Užprašom lietuvius ir lietuvaites atsilankyti mūsų naują štorą, o tikimės kad busite užganėdinti.

A. J. KARALIUS
ir J. TAMASAUCKAS.
215 S. PACA STREET.

P. S. Sunesiotas drapanas priiman ir perduodam i Laundrea.

Aukos. Revoliucijos reikalams.

New Britain, Conn. J. Tutlis, J. B. Kardokas po 50 c.; A. Sakalauckienė, A. Žitkus, J. Juzavitas, S. Brazauckas, J. Juozapavičia po 25 c. Smulkesnių 35 c. Viso \$2,60.

Buvo \$20,55

Viso labo yra \$23,15

Kaip ingyti stipruma.

Ponas Pranas Sindler, senas ukėsis iš Yoakum, Tex., pasakojo vienam iš mūsų reprezentantui štai ką „Mano pati visados buvo labai silpna ir jeigu ne Trinerio Amerikoniškas Elixir Bitter Vinas, jau ji gal nebūtu tarp mūsų šiandien. Šita gyduclė ne tik didelė pagelba dėl mano moters bet dėl visos šeimos, ir mano namai niekad nebūtu be jų. Užlaiko mano moterį stiprą ir sveiką, ką aš galiu rodyti ir kitiems sergantiesiems“. Trinerio Amerikoniškas Elixir Bitter vinas visados atgauna stiprumą dėl to kad atnaujina kranjė. Tada kunas reikalauje maisto ir atsinaujina, stiprus kraujas pripildo kraujo kelius ir čystina viską nuodijantį kuną ir kraują. Tik tai tiks budas iščystina kraują naturaliskai. Kaip patrotysi apetitą ir stiprumą tuoj vartok Triners Amerikonišką Elixir Bitter vina ir tuojaus iš gydys.

Gaunamas visose aptiekose arba pas pabraką, Joseph Triner, 799 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Maurer's Rat and Roach-Paste

privilioja sznos vabalus savo kvapenu; jie ji eda ir tuojaus stimpa.
MAURER'S INSECT POWDER tikrai sznaukina blakes, skruodėles, mases, sandis. Paiduodama tik bankose. Aptekose arba pas D. Maurer and Son, Philadelphia.

Farmos ir darbai!

New Yorko Steite lietuviška kolonija da turi jie kelias dešimtis farmų ant pardavimo, nekurių prekių čia įdedam: 40 akrų farma už \$800, 99 akrų farma už \$1000, 199 akrų farma už \$1650, 133 akrų farma už \$1700 ir kitos visos farmos su trioboms reikalingoms ukinykystei, parsiduoda ant lengvų išmokėsčių, dėl artesnių žinių rašykite pas čionykščius lietuvius farmerius įdėdami už 2c. markę dėl atsakymo.

GEO. KLEEK & CO.
Poolville, N. Y.

Lietuviškas advokatas,

Tamas Butkevčius iš Nanticoke, Pa. pabaigęs universitetą atidarė ofisus šiose vietose: 16 N. Eranklin str, Wilkes-Barre, Pa. ir 3 Keyston Bldg Nanticoke, Pa. Lietuviai kurie turėsit kokį reikalą kreipkitės pas savo tautietį Tamą Butkevčių.

Nerviszki Vyrai.

Vyrams reikalaujantiems pagelbos prisiuseli kopija garsaus recepto dykal. Ne C. O. D. ne apgavimus vaistus, tikrai recepta. Perskaitykite szia pasarga ATNARGIAI.

Šzi pasarga yra vyrams sugriautos nervizkos sistemos, kurie per savo jaunystes klaidas ja papilde. Klauykite mano patarimo. Suetokite bande patentuotus apgavimus vaistus, elektrizkus dirzus, "specialistus" ir kitus netikusius be vertes gydymus. Nus dirzu nepagysite o nuolat vartodami vaistus sunalkysite pilvo zlebzojima, užnuodinsite visa sistema ir padarysite savo liga nelezgydoma.

Daug metu aaz kentėjau savo jaunystes klaidas, nervizkuma, naktinius tekelimus, stoka vyrizkumo, silpna atminty, stoka ambicijos, neramuma, gedinguma, strenu skaudejima, vietiny nusilpima ir tt., kaip palkszas pirkau ir vartoju visokias patentuotas gyduoles ir viska ka tik lezgirdes. Ant galo buvan priverstas vaziuoti in Europa pagelbos žieszkot pas garsu daktara, kure mane ir lezgyde.

To daktaro recepta, pagal kuri man valetai buvo uzraszyti, aaz ir dabar turu pas save. Kaip tai eunku yra pagyti nuo tu ligu aaz žinau lez patyrimo, todėl aaz noriu ir kitus pagelbeti. Kas man apraszys savo liga, aaz jam pasiuseli užpazotyta lezszko to recepto kopija su patarimais dykal. Aaz jau gavau szimtus lalezku lez visu szios szaltes kraezti nuo vyru, kurie raazo kad imdami vaistus pagal szy recepta vislezkai pagijo, teip kaip ir aaz.

Recepte uzraszyti stiprus bet nevodingi valetai ir receptas teip paraszytas kad valetus galima gauti kiekvienoje geroje aptiekoje už mažus pinigus. Gave recepta, jei nenoresite patys eiti in aptieka uzsteliuoti vaistus, tai paraszykite man, o aaz jums juos szia Chicagoje pasirupinsiu ir prisielsiu. Aaz neauzcizu C. O. D. kad lezviluoti nuo jus pinigus, arba parduoti jums vaistus, kuriu jus nenorite. Jeigu patemysite mane kame nors neteleingu, galite tai pagaryti szitime paczime laikraszyje.

Šzi pasarga gal nebus daugiau garsinama, talti raszykite man szilandien, o gausite to recepto kopija ir reikalingus patarimus dykal tuojau. Szypasulijima aaz galiu atikti be jokiu jums kaszta. Adresuokite:

C. Bentson, P. B. Box 655, Chicago, Ill.

ADRESAI

CENTRALIŠKŲ VIRŠININKŲ „TEVYNĖS MYLĖTOJŲ“ DRAUGYSTĖS.

Prezidentas — M. Paltanavyčius, 52 B. at., So. Boston, Mass.
Sekretorius — A. Ramanauckas, 592 Grand ave. Chicago, Ill.
Kasierius — L. M. Kazunas, 107 S. Main st. Shenandoah, Pa.
Knygius — J. Simanavyčius, 331 Barnes st. Plymouth, Pa.

Literatiškas Komitetas:

J. Baltrušaitis, 224 E. Main st. Plymouth, Pa.
F. Matulaitis, 224 E. Main st. Plymouth, Pa.
V. Szliakys, 119 E. Centre st. Shenandoah, Pa.